

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: Nannerl GmbH & Co. KG

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Słowny znak towarowy „SUN FRESH” dla towarów należących do klasy 32 — zgłoszenie nr 6171433

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w postępowaniu w sprawie sprzeciwu: Strona skarżąca

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: Słowny wspólnotowy znak towarowy nr 605014 „SUNNY FRESH” dla towarów należących do klasy 5; graficzny znak towarowy w kolorach czarnym i białym „SUNRIDER SUNNY FRESH” zarejestrowany w Zjednoczonym Królestwie pod nr. 2016689 dla towarów należących do klasy 32; graficzny znak towarowy w kolorach czarnym i białym „SUNRIDER SUNNY FRESH” zarejestrowany w Irlandii pod nr. 169766 dla towarów należących do klasy 32; słowny znak towarowy „SUNNYFRESH” zarejestrowany na Węgrzech pod nr. 144500 dla towarów należących do klasy 5; graficzny znak towarowy w kolorach czarnym i białym „SUNRIDER SUNNY FRESH” zarejestrowany jako znak towarowy w Beneluksie pod nr. 574389 dla towarów należących do klas 5, 29 i 32.

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: Uwzględnienie sprzeciwu i odrzucenie zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego

Decyzja Izby Odwoławczej: Uchylenie decyzji Wydziału Sprzeciwów i oddalenie sprzeciwu

Podniesione zarzuty:

- Naruszenie art. 42 ust. 2 i 3 rozporządzenia Rady nr 207/2009
- Naruszenie art. 75 zdanie drugie oraz art. 76 ust. 1 zdanie drugie rozporządzenia Rady nr 207/2009
- Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 4 czerwca 2012 r. — Eni przeciwko Komisji

(Sprawa T-240/12)

(2012/C 217/57)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Eni SpA (Rzym, Włochy) (przedstawiciele: adwokaci G. Roberti i I. Perego)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- uznanie skargi za dopuszczalną;

— stwierdzenie nieważności zaskarżonego aktu;

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarga dotyczy pisma (D/2012/042026) z dnia 23 kwietnia 2012 r. w sprawie COMP/F/38.638 — *Kauczuk butadienowy i emulsyjny kauczuk butadienowo styrenowy — Ponowne wydanie*, w którym Komisja Europejska powiadomiła ENI o swoim postanowieniu dotyczącym wznowienia postępowania BR-ESBR w następstwie wyroku Sądu z dnia 13 lipca 2011 r. w sprawie T-39/07 Eni przeciwko Komisji, w którym została stwierdzona częściowa nieważność decyzji C(2006) 5700 z dnia 29 listopada 2006 r. wydanej w sprawie COMP/F/38.638 — *Kauczuk butadienowy i emulsyjny kauczuk butadienowo styrenowy* i obniżona została kwota nałożonej grzywny.

Na poparcie skargi ENI podnosi wyłącznie jeden zarzut, oparty na braku właściwości, ponieważ Komisja nie może wznowić dochodzenia w sprawie BR-ESBR w celu wydania nowej decyzji nakładającej karę.

ENI podnosi, że w wyroku z dnia 13 lipca 2011 r. Sąd nie tylko stwierdził częściową nieważność decyzji BR-ESBR z 2006 r. za względu na nieprawidłową ocenę przez Komisję okoliczności obciążającej, jaką jest powrót do naruszenia, ale skorzystał też z prawa nieograniczonego orzekania przysługującego mu na mocy art. 261 TFUE i na mocy rozporządzenia nr 1/2003, zmieniając kwotę grzywny i zastępując ocenę dokonaną przez Komisję własną oceną. Z tej perspektywy postanowienie o wznowieniu postępowania BR-ESBR, oprócz tego, że narusza zasadę kompetencji powierzonych i równowagi pomiędzy instytucjami, o której mowa w art. 13 TFUE, jest również niezgodne z podstawowymi zasadami sprawiedliwego postępowania sądowego określonymi w art. 6 EKPC i art. 47 karty praw podstawowych, a także z zasadą *ne bis in idem*, o której mowa w art. 7 EKPC.

Ponadto ENI podnosi, że wbrew temu, co zostało stwierdzone w zaskarżonym akcie, Sąd nie stwierdził zaledwie uchybienia proceduralnego w sposobie, w jaki Komisja zastosowała w decyzji BR-ESBR z 2009 r. przesłankę powrotu do naruszenia; Komisja nie może zatem powoływać się na orzeczenie *PVC II* ⁽¹⁾ w celu uzasadnienia swojego działania, które również z tej perspektywy jest niezgodne z art. 7 EKPC.

Wreszcie, ENI wskazuje, że świetle właściwego orzecznictwa w niniejszym przypadku wykluczona jest możliwość ponownego wydania decyzji w sprawie nałożenia kary uwzględniającej na nowo powrót do naruszenia.

⁽¹⁾ Wyrok z dnia 15 października 2002 r. w sprawach połączonych C-238/99 P, C-245/99 P, C-247/99 P, od C-250/99 P do C-252/99 P i C-254/99 P *Limburgse Vinyl Maatschappij NV (LVM)* i in. przeciwko Komisji (*PVC II*), Rec. s. I-8375